

[Alfred Jensen.]

kastet ud i arbejdsløsheden. Det er kendt af alle, at arbejdsgiverné tidligere har haft sorte lister, som betød, at en tillidsmand, der havde talt sine kammeraters sag, ikke alene blev afskediget, men også forment adgang til andre virksomheder. Når man sætter noget sådant i system, foretager man faktisk en indregistrering, der kan og vil blive benyttet til forfølgelse af de arbejdere, der taler deres kammeraters sag. Jeg ved, hvilken betydning det vil få på arbejdspladserne; det vil få den betydning, at flere og flere bliver betænkelige ved at tale deres kammeraters sag, og det kan man godt forstå. Der er virksomheder, hvor en mand har stået 10—20 år og udført sit arbejde til virksomhedens tilfredsstillelse og har opført sig på en sådan måde, at man må erkende, at han er egnet til at arbejde sammen med andre, men den dag han bliver tillidsmand, får piben en anden lyd, så kastes han ud. Forhindrer man de gode arbejdere i at blive tillidsmænd, fordi de ikke har råd til det, vil det komme til at gå ud over alle andre. Måske kan det knibe med at få valgt en ordentlig tillidsmand, og får man endelig valgt en tillidsmand, vil det volde vanskeligheder at få ham til at påtale det, som han skulle påtale på arbejdspladsen. Derfor er systemer af denne art direkte nedbrydende for respekten for overenskomster og direkte nedbrydende for arbejdernes leveniveau. Havde man vidst det, da produktivitetsfonden var til behandling i fjor, vil jeg tro, at ikke alene jeg, men også andre havde gjort mere dybtgående og mere kritiske bemærkninger, end vi gjorde.

Det er klart, at når der er tale om noget sådant, vil vi ej heller kunne stemme for det lovforslag, der foreligger her. Vi har tidligere udtalt os for, at de penge, der her er til rådighed, skulle bruges til fremme af beskæftigelse og boligbyggeri, fordi det er områder, hvor der bør sættes ind. Vi har 60 000—80 000 arbejdsløse, vi har over 50 000 boligsøgende, så der er opgaver nok

at tage fat på, og her mener vi, der bør sættes ind, i stedet for at bruge pengene på de områder, der er foreslået.

Oluf Pedersen: Vi er fra retsforbundets side interesseret i, at Marshallpengene forbliver i nationalbanken til afskrivning på den tilbageværende tyskergeæld. Vi er altså enige med forhenværende nationalbankdirektør Bramsnæs, som er af den gamle skole, og som ifølge referat i „Politiken“ i dag overfor Mr. Charles A. Marshall har udtalt, at disse penge aldrig burde bruges til andet end afskrivning på reguleringskontoen. Jeg tror, det var en rigtig udtalelse.

Jeg vil gerne understrege, at hvis den kredit, der her gives, ikke skal betyde en risiko for vort pengevæsen — og jeg går ud fra, at det ikke er regeringens mening — kan den ikke føre til mere statskredit, hvis der ikke samtidig sker en tilsvarende indskrænkning i den private kreditgivning. Retsforbundet er i modsætning til det radikale venstre ikke tilhænger af at øge statens kreditgivning.

Selve Marshallånen tillægger jeg stor betydning. Jeg tror, de har været til stor gavn for Europa og for Danmark, særlig fordi disse lån — det er det morsomme ved det — var forbundet med ønsket om afvikling af restriktioner. En sådan afvikling er jo i høj grad sket, og jeg mener, at det har været til overordentlig stor gavn, forholdsvis meget større end selve pengebeløbene. Øget samhandel er jo vejen til velstand. Det burde ikke alene føre til afvikling af restriktioner, men også til afvikling af told mellem landene, men på det område har vi desværre ikke opfyldt vore forpligtelser.

Om selve pengebeløbene, som man har stillet til rådighed fra amerikansk side, har der jo været noget forskellig opfattelse, også blandt meget sagkyndige. Jeg har hørt fremtrædende økonomer med meget stort kendskab til disse problemer sige, at hvis amerikanerne ikke havde foræret os